

Velencében, a szerelmesek városában jártunk

2011. október 20-án este a Neumann összes kollégistája pakolászott a másnapi hazautazásra való tekintettel, ám a 13.T osztály tagjai tudták, hogy ők ezen a hétvégén egy sokkal kalandosabb útra indulnak: Velencébe, a szerelmesek városába. Már több mint egy éve vártuk ezt a kirándulást, és lám, most valóra vált. Sokan csak pénteken délelőtt kezdték elhinni, hogy nem álmodnak, konkrétan 11 órakor, amikor kifordult a táskákkal tömött buszunk a Rákóczi út sarkáról.

Azt nem mondanám, hogy az utazás csak úgy elröppent, mert 12 óra akkor is 12 óra, de nem bántuk. Mikor elértük Magyarország határát, a többség már elkezdett fészkelődni, hogy biztosítsa magának a jó kilátást a buszból. Jogosan, hiszen az alkonyi fénybe boruló hegyek és a leszálló est köntösébe bújó falvacskák felejthetetlen képként maradtak meg emlékezetünkben. Mire teljesen elsötétült a táj, már egy dokumentumfilmet néztünk a gondolák városáról. Megtudtuk, hogy a legjobb, ami egy turistával történhet ezen a világhírű helyen az, hogy eltéved. Természetesen el is határoztuk, hogy ezt mindenképpen meg fogjuk valósítani.

Este 11 órára meg is érkeztünk Jesoloba, egy nagyon hangulatos városkába, csak éppen egy árva lelket sem láttunk az utcákon. Megnyugtattak minket, hogy ez az utószezon miatt van, ugyanis itt nyaranta a lakosság tizenötszöröse tölti vakációját. Érthető tehát, hogy a szálló is, ahol két éjszakát töltöttünk teljesen üres volt. Még aznap este le szerettünk volna menni a tengerpartra (ami két utcával volt arrébb), de lebeszéltek róla minket, hiszen elfáradtunk a hosszú utazásban, és amúgy sem látnánk belőle semmit. Hajlottunk a tanács felé: ideje ágyba bújni, hogy a nagy napra frissek és üdék legyünk.

Másnap reggel gyorsan kipattant a szemünk, és 8-kor már úton is voltunk a kikötő felé. Mindenki táskájában fényképezőgép, elem, eleség, és víz. Nagyjából ennyi, de ez pont elég is volt. A hajó "vitorlát bontott" és mintha egy álomba ringatott volna bennünket, átvitt minket álomországba. Újra szárazföldet ért a talpunk, és elcsodálkoztunk: ha most ennyien vannak, mi lehet itt nyáron? A nap ragyogóan sütött és a víz hullámain megtörve szemünket hunyorgásra készítette elkápráztatott minket. A sirályok a fejünk felett röpködtek, az emberek jöttek-mentek, mi pedig tátott szájjal néztünk ide-oda: az épületek homlokzatára, néha a lábunk elé, és muszáj volt figyelni a többiekre is, hogy el ne kavarodjunk már az elején.

Sokan megilletődtek, hogy most a híres Szent Márk-téren megyünk keresztül és részei vagyunk annak a hangyabolynak, amely ott zsong és zsidong, ha nem is a melegben, de legalább a napsütésben.

Megérkeztünk a Rialto-hoz, és kaptunk 3 óra szabadidőt. Itt az alkalom a szándékos eltévedésre. Ilyet még soha nem csináltunk, így érthető, ha kissé bátortalanul indultunk neki, de nem kell minket féltetni, hamar belejöttünk. Mindenki saját kalandját élte át: ki a halpiacon, ki az ajándékboltokban, ki egy pizzériában, egy kávézóban vagy épp a szűk utcákban. Jómagam az utolsót választottam és nem bántam meg. Bepillantást nyerhettem egy öreg néni napjaiba, aki megmutatta nekem Tiziano szülőházát, egy iskolás lánnyal is szóba elegyedtem és tanúja lehettem egy nagyon aranyos kisfiú biciklis próbálkozásainak. A papája segítette őt, de igazság szerint itt a kölykök hamarabb megtanulnak motorcsónakot vezetni, mint biciklizni. Nem is csoda, ha egy osztálytársam meg is említette, a legveszteségesebb vállalkozás ebben a városban egy autósiskola lehetne. Egyetértek.

Szabadidőnk lejártával mindenki lelkesen mesélte új élményeit társainak. És ha belegondolunk, hogy még nincs vége, akkor már esélytelen, hogy valaki letörölje a fülig érő vigyort az arcunkról.

Eljött az idő a kompunk indulásra is, így búcsút kellett intenünk álomországnak, de azért ekkor is értek még minket meglepetések: egy luxus óceánjáró bukkant fel. Olyan, amelyet sokunk még életében nem látott. Magasabb volt, mint a dóm! Ezt a "túlméretezett ladikot", ahogy egyik osztálytársam jellemezte, a jesoloi tengerparton láttuk viszont.

Már nem nagyon törődünk a távolba vesző járművel, hiszen a homokos tengerparttal és a lábunkat nyaldosó hullámokkal voltunk elfoglalva. Már aki bevállalta, hogy leveszi a cipőt, és térdig "belegázol" a vízbe. A többség inkább a naplemente színeiben gyönyörködött és fényképezkedett.

Hamar leszállt az este és elszállt az éjszaka. Vasárnap fél nyolckor volt indulás. Az úticél a Miramare kastély. Megérkezve már el tudtuk képzelni, hogy miért volt ez Sissy kedvenc helye. Az építészeti remekmű hangulata lenyűgöző volt kívülről-belülről egyaránt. A hosszú visszaút előtt még nézegettük a sirályokat, akik mit sem törődve a látogatókkal civakodtak egymással, és remek parádét rendeztek.

12 órautazás, és Egerben ébredünk 2011. október 23-án este. Próbáljuk felidézni ennek a nagyszerű éji látomásnak minden apró részletét, nehogy elillanjon, mint ahogy az ilyen kellemes álmok szoktak.

Azt gondolom, mivel mindenki nagyon jól érezte magát ezen a bennmaradós hétvégén nyugodt szívvel mondhatok köszönetet a 13.T osztály nevében mindenkinek, aki hozzájárult, hogy ebben a csodálatos élményben részünk legyen.

Tősi Julianna 12.B /13.T

